

slaar at henvise til den højtærede Undervisningsministers Overvejelse, er det, som omhandles i Betænkningens Nr. 20, nemlig Andragendet fra Ejeren af og Forstanderen for Faarupgaard Pleje- og Optagelseshjem ved Jellinge, P. C. Kæmpegaard, om et Statstilskud til de paa Hjemmet værende Personer, svarende til 1 Kr. pr. Forplejningsdag. Gaarden har et Areal af 78 Tønder Land, hvoraf 48 Tønder Land er under Plov, 14 Tønder Land er Skov, 10 Tønder Land Eng og Resten Byggeplads og Have. Bygningerne er nyopførte efter en Brand i 1914 og indrettede saaledes, at de sikkert egner sig til det Brug, hvortil de skal anvendes. Andragendet er meget varmt anbefalet baade af Sogneraadforeningerne og Købstadforeningen, og det er begrundet i, at det stadig er vanskeligt for Kommunerne at faa saadanne Personer som de her omhandlede anbragt. Der gaar stadig en Del af disse Mennesker omkring i Landet og venter paa Plads i en eller anden Anstalt. Staten tænker ganske vist paa betydelige Udvidelser af bestaaende Anstalter for at skaffe Plads, men det vil sikkert tage ret lang Tid, inden dette Arbejde bliver færdigt, saa at der i Mellemtiden vil mangle Plads. Udvalget mener, at det vil blive forholdsvis billigt at faa de paagældende Personer anbragt paa Faarupgaard, og at Bygningerne der saavel som Forstanderen er vel egnede til det nævnte Formaal, og det foreslaar derfor Andragendet henvist til den højtærede Ministers Overvejelse.

Mads Larsen: Jeg skal ikke forny den Debat, vi i Fjor førte her ret udførligt i Anledning af et til det nu foreliggende svarende Andragende fra Sløjdforeningen af 1902, men jeg vil dog sige, at jeg, efter at det har vist sig, at de Overvejelser, Ministeren har foretaget efter Rigsdagens Henviisning af Andragendet i Fjor, ikke har ført til noget Resultat, gerne vilde værne Rigsdagen imod, at en fornyet Henviisning skulde blive lige saa resultatløs. Derfor vil jeg med nogle Ord anbefale den foreslaaede Henviisning. Det, som det efter Finansudvalgets Mening her gælder om, er ikke, at der skal tildeles Sløjdforeningen af 1902 et større Tilskud, end den allerede nyder, men at den skal have et lige saa forstaaende Tilsyn som det, der ydes den anden Retning indenfor Sløjden. Og efter min Mening er det — jeg indrømmer, det er vanskeligt at komme til Bunds i Spørgsmaalet, selv om man omhyggelig studerer de Pjeser, der tilsendes os fra de to Ret-

ninger — ikke Tilfældet under den Form for Tilsyn, som nu føres.

Medens jeg har Ordet, vilde jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister, særlig for at skaffe ham Lejlighed til at give Tinget en Fremstilling af, hvorledes Sagen forholder sig. I den Pjese, der er tilstillet os fra Bestyrelsen for Sløjdforeningen af 1902 tituleret: „Hr. Aksel Mikkelsen og vort Andragende til Regering og Rigsdag“ og betegnet som „Et Nødværge fra „Sløjdforeningen af 1902“,“ staar der Side 20 nederst og Side 21 øverst noget, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere: „Forstander A. Nielsen, Askov, har meddelt os, hvor ubehageligt det er for ham at deltage i Forhandlingerne med de to Herrer“ — det er Forstanderen for Dansk Sløjdlærerskole og saa Aksel Mikkelsen — „om denne Sag. A. M. og hans Mand er altid enige baade om, hvilke Kursister der skal have Stipendium til Dansk Sløjd, og om dem, der skal have Understøttelse til Askov-Nåas Sløjd“. Der er altsaa Enighed ikke alene om de Kursister, der skal have Understøttelse til de Herrer egen Sløjdretning, men ogsaa om Kursisterne, der hører til den anden Retning. „Denne Sag har de i Orden hjemmefra. Forstander A. Nielsen lader A. M. og hans Mand indstille til Dansk Sløjd saa mange Kursister, som de finder Anledning til at tage med. Derimod er der aldrig i Tiden forud for vort Andragende endnu opnaaet Enighed om Indstillingen af Kursister til Askov-Nåas Sløjden. Ministeriet modtager da en Flertalsindstilling“ — altsaa bestaaende af to Mand — „og en Mindretalsindstilling“ — bestaaende af Anders Nielsen. Og det hedder saa, „Selvfølgelig afgør Ministeriet saa Sagen i Henhold til Flertalsindstillingen.“ Det er dette sidste, jeg ønsker at give Ministeren Lejlighed til at udtale sig om. Det kan neppe være rigtigt, men skulde det være det, vil jeg, før jeg hører Ministerens Svar, sige, at det forekommer mig at være utilbørligt. Hvad der er Ret for den ene, maa ogsaa være det for den anden, og det maa være saaledes, at det er Sløjdforstanderen ved Askov, der faar den afgørende Indflydelse paa, hvem der skal have Tilskud for Askov-Nåas Sløjdsystemets Vedkommende.

Hermed vil jeg anbefale Indstillingen i det Haab, at den giver et Middel til, at den Strid, der nu i saa lang Tid har hersket, og som ikke kan være til Gavn for Sløjden, kunde stilne af. Jeg haaber, at Sagen maa kunne ordnes, og maaske kunde det ske paa den Maade, at der blev givet Sløjdf-